

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Alfmeier CZ s.r.o.**, IČ 26167492 sídlem Podnikatelská 1136/16, Plzeň - Skvrňany, zastoupená JUDr. Karlem Vodičkou, LL.M., advokátem, sídlem Kyjevská 1228/77, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. října 2017 č. j. MZP/2017/520/289, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. března 2019 č. j. 11 A 223/2017 - 87,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. března 2019 č. j. 11 A 223/2017 - 87
se ruší a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 23. listopadu 2016 provedla Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň (dále jen „ČIŽP“) u žalobkyně kontrolu nakládání s odpady a obaly. Zjistila, že žalobkyně předává veškeré odpady společnosti ELIOD Servis s.r.o. (dále jen „ELIOD“). Tato společnost však odpady nezpracovává, pouze je shromažďuje a předává dalším subjektům. Žalobkyně uvedla, že využití obalů, ve kterých dováží komponenty pro výrobu, zajišťuje společnost ELIOD a žalobkyně je nesleduje. Doložila prohlášení společnosti ELIOD za rok 2014 a 2015, že odpady z obalů jsou dále využívány. Toto prohlášení vyhodnotila ČIŽP jako pravdivé, nepovažovala je však za relevantní důkaz o tom, že žalobkyně zajistila splnění svých povinností podle § 12 odst. 1 zákona č. 477/2001

Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech), ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobkyně podala proti kontrolním zjištěním ČIŽP námitky. Popsala, které společnosti přebírají její odpad od společnosti ELIOD (šlo o společnosti EKO-SEPAR s.r.o., MATEO PACKING s.r.o., Marius Pedersen a.s. a IGRO s.r.o.) a předložila jejich čestná prohlášení.

[3] ČIŽP následně příkazem rozhodla, že se žalobkyně dopustila správních deliktů podle § 44 odst. 2 písm. h) a k) zákona o obalech. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala odpor. V rámci správního řízení namítala nedostatečné skutkové vymezení správních deliktů a navrhla doplnit dokazování o vyjádření společností ELIOD, EKO-SEPAR, MATEO PACKING, Marius Pedersen a IGRO.

[4] Dne 9. února 2017 ČIŽP rozhodla, že se žalobkyně dopustila správních deliktů podle již citovaných ustanovení zákona o obalech a uložila jí pokutu ve výši 300 000 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušil, věc vrátil ČIŽP k vydání nového rozhodnutí a zavázal ji k opravě výroku rozhodnutí a k doplnění odůvodnění výše sankce.

[5] Rozhodnutím ze dne 19. června 2017 č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/1615266.008/17/ZKN uložila ČIŽP žalobkyni pokutu ve výši 150 000 Kč za správní delikty podle § 44 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 12 odst. 1 zákona o obalech (žalobkyně nezajistila využití odpadů z obalů výrobků, které uvedla na trh v České republice, v rozsahu stanoveném zákonem) a podle § 44 odst. 2 písm. k) ve spojení s § 15 odst. 1 písm. c) zákona o obalech (žalobkyně jako osoba, na kterou se vztahuje povinnost zapsat se do Seznamu osob, které jsou nositeli povinnosti zpětného odběru nebo využití odpadu z obalů, neprokázala pravdivost údajů uvedených ve výkazech o obalech a odpadech za roky 2014 a 2015).

[6] Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ČIŽP zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[7] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 28. června 2018 č. j. 11 A 223/2017 - 56 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že žalovaný nijak nezdůvodnil, proč nevyslechl žalobkyni navržené svědky, a zavázal žalovaného opětovně rozhodnout o důkazním návrhu žalobkyně a případně přezkoumatelně odůvodnit, proč mu nevyhověl. Nejvyšší správní soud však shledal, že tento závěr městského soudu neodpovídá odůvodnění rozhodnutí žalovaného, a rozsudkem ze dne 6. září 2018 č. j. 6 As 238/2018 - 21 zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Rozsudkem označeným v záhlaví městský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Dospěl k závěru, že protokol o kontrole, z něhož žalovaný vycházel, obsahoval zákonem stanovené náležitosti. Jako nedůvodnou vyhodnotil městský soud i námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 238/2018 - 21 a na zdůvodnění žalovaného, proč

pokračování

nevyhověl návrhu žalobkyně na výslech svědků. Městský soud dále konstatoval, že je obecně vhodné, aby byly všechny podklady rozhodnutí založené v listinné podobě ve správním spise, odkaz na internetové stránky, na nichž se nachází Stručný průvodce podnikatele [celým názvem Stručný průvodce podnikatele labyrintem zákona č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 94/2004 Sb., zákona č. 66/2006 Sb., zákona č. 25/2008 Sb., zákona č. 77/2001 Sb., zákona č. 167/2012 Sb. a zákona č. 62/2014 Sb. (zákon o obalech) – poznámka Nejvyššího správního soudu], jímž žalovaný rovněž argumentoval, však shledal dostatečným, neboť tento dokument byl veřejně přístupný. Upřesnění výroku rozhodnutí o správním deliktu poté, co žalovaný zrušil rozhodnutí ČIŽP a vrátil jí věc k dalšímu řízení, žalobkyni nijak nezkrátilo na jejích právech, nešlo o změnu popisu skutku. Městský soud nepovažoval za porušení zákona ani skutečnost, že původním rozhodnutím uložila ČIŽP žalobkyni dvojnásobnou pokutu oproti té, která je stanovena nyní přezkoumávaným rozhodnutím.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[9] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. Namítala, že se městský soud nezabýval jejími námitkami o vadách dokazování – stěžovatelka se nemohla dokazování účastnit a žalovaný neprovedl jediný důkaz v její prospěch. Stěžovatelka splnila povinnost zajistit využití odpadů z obalů i povinnost prokázat pravdivost údajů evidovaných podle § 15 zákona o obalech. K prokázání této skutečnosti navrhla výslech několika svědků, žalovaný však tyto důkazy opomněl. Zákon o obalech přitom nestanoví, že by bylo možné splnění daných povinností prokázat pouze listinnými důkazy, výslechy svědků jsou tudíž také přípustné. Žalovaný navíc neprovedl dokazování při ústním jednání, pouze zakládal jednotlivé listiny do spisu, aniž by stěžovatelku vyrozuměl o dokazování mimo jednání. Jeden z podkladů rozhodnutí, Stručný průvodce podnikatele, navíc nikdy nebyl součástí správního spisu. Odkaz na webové stránky, na nichž je průvodce k dispozici, nepovažuje stěžovatelka za dostatečný. Městský soud totiž nemusel mít při přezkumu rozhodnutí žalovaného k dispozici stejnou verzi tohoto dokumentu, z jaké vycházel žalovaný. Právě na základě obsahu průvodce přitom žalovaný dospěl k závěru, že není nutné provést navrhované svědecké výpovědi a přičetl stěžovatelce k tíži, že neskladovala odpady z obalů odděleně přesto, že jí to zákon neukládá.

[10] Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožnil s posouzením věci, jak je provedl městský soud. Stěžovatelka nijak nezpochybnila důvody, pro něž žalovaný nevyslechl navrhované svědky. Odkaz na dokument publikovaný na webových stránkách žalovaného nebyl pro dokazování klíčový, šlo o pouhou prezentaci způsobu plnění zákonných povinností osob nakládajících s obaly v podobě nezávazné metodiky. Tento dokument byl veřejně přístupný z uvedeného odkazu, nešlo o stav webové stránky, který by měl být zachycen pro účely správního řízení.

[11] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je částečně důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud připomíná jeden ze základních principů práva na spravedlivý proces, jímž je povinnost soudů řádně své rozsudky odůvodnit (z četné judikatury Ústavního soudu srov. například nálezy ze dne 20. června 1996 sp. zn. III. ÚS 84/94, N 34/3 SbNU 257, ze dne 11. dubna 2007 sp. zn. I. ÚS 741/06, N 64/45 SbNU 77, či ze dne 17. prosince 2008 sp. zn. I. ÚS 1534/08 N 225/51 SbNU 807). Z odůvodnění rozhodnutí soudu *„musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé“* (nález Ústavního soudu ze dne 26. června 1997 sp. zn. III. ÚS 94/97, N 85/8 SbNU 287).

[14] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 8. prosince 2009 č. j. 8 Afs 73/2007 - 111, ze dne 3. dubna 2017 č. j. 7 As 202/2016 - 38, či ze dne 17. října 2018 č. j. 4 Azs 214/2018 - 31) zakládá nevypořádání některého ze žalobních bodů nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Městský soud zcela opomněl několik žalobních bodů. Na prvním místě lze jmenovat námitku rozpornosti závěrů žalovaného a ČIŽP ohledně výše finančního zvýhodnění stěžovatelky oproti subjektům využívajícím služby autorizované obalové společnosti, jimiž byla odůvodněna výše uložené pokuty. Tuto námitku uplatnila stěžovatelka v samém závěru žaloby. Městský soud ji sice rekapituloval v bodě 10 svého rozsudku, avšak ponechal ji zcela nevypořádanou (vyjádřil se pouze k otázce změny výše pokuty oproti původnímu rozhodnutí ČIŽP, které neobstálo v odvolacím řízení).

[16] Stěžovatelka v žalobě též namítala, že *„v daném případě nebyl namíste postup vydat příkaz podle § 150 správního řádu“*, a to s poukazem na pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu (str. 2 žaloby). S tím úzce souvisí její námitka, že došlo k porušení presumpce neviny, neboť *„správní orgán prvního stupně měl o vině [stěžovatelky] i o výši sankce jasno dříve, než vůbec přistoupil k zahájení správního řízení“* (str. 6 žaloby). Stěžovatelka se tedy zjevně domnívá, že ČIŽP měla o výsledku řízení jasno již po provedení kontroly a že celé správní řízení, které navazovalo na odpor proti příkazu (který byl dle názoru stěžovatelky vydán v rozporu se zákonem), bylo pouze formální.

[17] Městský soud sice v odstavci 30 svého rozsudku podotkl, že vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění v odůvodnění příkazu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného, tento argument se však s podstatou uvedeného žalobního bodu z větší části míjí, stejně jako skutečnost, že „rozhodnutí“ o námitkách proti kontrolnímu zjištění jsou vyloučena ze samostatného soudního přezkumu, což městský soud rovněž zmínil. Řádná odpověď na námitku stěžovatelky musí zahrnovat posouzení, zda žalovaný respektoval presumpci neviny stěžovatelky, tedy zda se nespolehl jen na kontrolní zjištění a zda uvažil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatelky, jak mu ukládá

pokračování

§ 50 odst. 3 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V tomto směru může být relevantní vztah řízení o správním deliktu a jemu předcházející kontroly podle kontrolního řádu. Městský soud se bude muset vyjádřit i k tomu, zda mohla ČIŽP rozhodnout příkazem v situaci, kdy stěžovatelka podala námitky proti obsahu protokolu o kontrole (v tomto směru srov. především § 150 odst. 2 správního řádu), a v případě negativní odpovědi na tuto otázku posoudí, zda mohlo takové pochybení ovlivnit zákonnost nyní posuzovaného rozhodnutí o správním deliktu. Nejvyšší správní soud připomíná svou konstantní judikaturu, že důvodnost žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. zakládá jen taková vada správního řízení, která mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. například rozsudky ze dne 4. června 2003 č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. března 2004 č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS či ze dne 15. června 2011 č. j. 2 As 60/2011 - 101), neboť „procesní práva nejsou samoučelná“ (rozsudek ze dne 26. dubna 2017 č. j. 6 Afs 36/2017 - 25).

[18] V souvislosti s již uvedenými – a městským soudem opomenutými – námitkami stěžovatelka v žalobě poukazovala na naprostou absenci dokazování v rámci správního řízení po podání odporu proti příkazu s tím, že pokud ČIŽP odmítla provést navržené důkazy, znemožnila jí prokázat splnění povinností podle § 12 odst. 1 a § 15 odst. 1 písm. c) zákona o obalech. V dalším podání (reagujícím na kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 238/2018 - 21), jímž svou argumentaci rozvíjela, zpochybňovala odůvodnění žalovaného, proč nevyslechl zástupce společností, které měly zpracovávat odpad z obalů stěžovatelky, a poukazovala na povinnost správního orgánu provádět důkazy ve prospěch i neprospěch obviněného ze správního deliktu.

[19] Městský soud tento žalobní bod (správně) vyhodnotil jako námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kterou vypořádal odkazem na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 6 As 238/2018 - 21 se závěrem, že stěžovatelčino tvrzení neodpovídá obsahu žalobou napadených rozhodnutí, a citací částí odůvodnění těchto rozhodnutí, v nichž se správní orgány vypořádaly s důkazními návrhy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se však v citovaném rozsudku nijak nevyjadřoval k otázce, zda žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, pouze vyvracel chybný názor městského soudu, že žalovaný nezdůvodnil, proč nevyslechl stěžovatelkou navrhované svědky. Neprovedení navrhovaných důkazů sice s hodnocením zjištěného skutkového stavu souvisí (závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu může často souviset s chybnou úvahou o nadbytečnosti některého důkazu), nejde však o kvalitativně totožné otázky. Městský soud navíc úvahy žalovaného o nevyslechnutí svědků nijak nehodnotil, pouze odkázal na názor Nejvyššího správního soudu, který dosud neexistuje.

[20] Nejvyšší správní soud uznává, že soudy nejsou povinny vypořádat každou dílčí námitku účastníka řízení, pokud své rozhodnutí vystaví na uceleném argumentačním systému, „který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Těmto požadavkům však rozsudek městského soudu nevyhovuje. Námitku zpochybňující skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, lze označit za klíčovou výtku stěžovatelky vůči žalobou napadenému rozhodnutí (byla to prakticky jediná okolnost, na kterou se stěžovatelka zaměřila ve svém podání reagujícím na první rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci). Nelze proto akceptovat pouhé

označení takové námitky za nedůvodnou, aniž by bylo zřejmé, na základě jakých úvah městský soud k tomuto závěru dospěl.

[21] Z těchto důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu jako částečně nepřezkoumatelný.

[22] Částečná nepřezkoumatelnost rozhodnutí však nebrání přezkumu těch jeho částí, které nejsou touto vadou zatíženy (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 73/2007 - 111). V projednávané věci to platí o otázce, zda žalovaný pochybil, když do spisu nezaložil Stručného průvodce podnikatele v listinné podobě a pouze v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl odkaz na internetovou stránku, na níž je tento dokument k dispozici.

[23] ČIŽP na Stručného průvodce podnikatele odkázala proto, že obsahuje stanoviska žalovaného, která ČIŽP bere v řízení podle zákona o obalech v úvahu. Žalovaný jej ve svém rozhodnutí označil za „*správní praxi aplikujících správních orgánů v otázce vyžadování způsobu plnění povinností ze strany adresátů právní normy*“, ve vyjádření ke kasační stížnosti potom použil označení „metodika“. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je nutné zodpovědět v první řadě otázku, zda je Stručný průvodce podnikatele podkladem řízení, s nímž by musela být stěžovatelka seznámena před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). V případě kladné odpovědi by Nejvyšší správní soud musel konstatovat vadu řízení, neboť první zmínka o Stručném průvodci podnikatele je až v rozhodnutí ČIŽP, a stěžovatelka se tak s ním před vydáním tohoto rozhodnutí nemohla seznámit.

[24] Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

[25] Podkladem rozhodnutí může být cokoli, co může správnímu orgánu pomoci rekonstruovat skutkový stav, který má být předmětem právního hodnocení. ČIŽP však použila tuto metodiku nikoli ke zjištění skutkového stavu (tedy ke zjištění, zda stěžovatelka splnila povinnost zajistit využití odpadů z obalů či oznamovací povinnost podle § 15 odst. 1 zákona o obalech), nýbrž jako argumentační pomůcku. Stejně tak mohla odkázat například na komentář k zákonu o obalech (byl-li by k dispozici), který by také nebyl podkladem jejího rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za vadu řízení, že žalovaný nezachytil obsah Stručného průvodce podnikatele v listinné podobě a nezaložil jej do spisu (*a contrario* k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. dubna 2011 č. j. 1 As 33/2011 - 58), respektive obecněji, že s ním stěžovatelku předem neseznámil před vlastním rozhodnutím.

[26] Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru – tedy že uvedením odkazu na umístění Stručného průvodce podnikatele na webu žalovaný nepochybil – jako městský soud, nicméně s odlišným odůvodněním. Městský soud převzal konstrukci žalovaného, že je rozdíl mezi odkazem na dokument umístěný na internetu a internetovou stránkou. S tím však nelze souhlasit. Pokud by žalovaný bral Stručného průvodce podnikatele v potaz při zjišťování *skutkového stavu* (tedy pokud by šlo o podklad

pokračování

rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu), bylo by nutné jej zachytit ve spise v té podobě, s níž žalovaný pracoval (jak vyplývá z citovaného rozsudku č. j. 1 As 33/2011 - 58). Nejvyšší správní soud považuje za notorietu, že i dokumenty publikované na internetu mohou podléhat změnám, které nemusejí být při pozdějším prohlížení dokumentu zjištělné. Stěžovatelka by se navíc o tom, že správní orgán hodlá z takového dokumentu vycházet, dozvěděla až z vydaného správního rozhodnutí, což by bylo jednoznačně v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožňuje se závěrečným stanoviskem městského soudu, že pouhý odkaz na webovou adresu Stručného průvodce podnikatele stěžovatelku na jejích právech nijak nezkrátil. Chybná úvaha městského soudu by tak nepředstavovala samostatný důvod pro zrušení napadeného rozsudku. V nynější situaci, kdy Nejvyšší správní soud ruší rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost, však městský soud do odůvodnění svého rozhodnutí převeze nyní vyslovený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu na danou otázku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že zbývající žalobní body, týkající se vymezení předmětu správního řízení, náležitostí protokolu o kontrole a rozdílné pokutě v prvním a druhém rozhodnutí ČIŽP městský soud vypořádal a stěžovatelka jeho závěry v kasační stížnosti nijak nezpochybnila. Tuto část odůvodnění proto může městský soud bez dalšího převzít do svého nového rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že odkaz na webovou adresu Stručného průvodce podnikatele není vadou žalobou napadených rozhodnutí (byť z trochu odlišných důvodů než městský soud). S ohledem na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů však Nejvyšší správní soud (již podruhé) nemohl hodnotit jádro projednávaného sporu, tedy nemohl posoudit, zda skutkový stav v rozsahu zjištěném žalovaným svědčí o tom, že stěžovatelka spáchala správní delikty podle § 44 odst. 2 písm. h) a k) zákona o obalech.

[29] Částečná nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu zakládá důvodnost kasační stížnosti žalobkyně. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). To znamená, že řádně posoudí důvodnost žalobní námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve správním řízení. Nejvyšší správní soud opakuje, že při této úvaze městský soud nemůže vycházet z rozsudku č. j. 6 As 238/2018 - 21. Z tohoto rozhodnutí lze totiž pouze dovodit, že žalovaný odůvodnil, proč neprovedl žalobkyní navrhané důkazy, avšak nikoli to, zda toto odůvodnění ob stojí. Jinými slovy, zda i bez výslechu těchto svědků byl skutkový stav na základě ostatních důkazů zjištěn dostatečně. Městský soud též vypořádá námitky žalobkyně týkající se podmínek pro vydání příkazu, porušení presumpce nevinu a odůvodnění výše uložené pokuty.

[30] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu